

die van oordeel waren dat zij in uitgesproken Joodse milieus moesten worden opgenomen, de vier andere Joodse en alle niet-Joodse commissieleden tegenover zich vonden; die meerderheid stelde zich op het standpunt dat van de meeste omgekomen ouders geenszins vaststond dat zij het oordeel van de minderheid zouden hebben onderschreven en dat het in vele gevallen ongewenst was, de tussen de pleegouders en de pleegkinderen gegroeide band te verbreken.

Het zou ons te ver voeren, die heftige strijd hier in bijzonderheden weer te geven – wij willen volstaan met te vermelden dat de 'positief-Joodse' leden tweemaal (van februari '47 en van maart '48 af) maandenlang weigerden, aan het werk van de (toen uitgebreide) OPK-commissie deel te nemen, dat uiteindelijk van de ruim tweeduizend wezen bijna vierhonderd aan niet-Joodse pleegouders werden toegewezen, dat het touwtrekken om deze groep kinderen aan menigeen hunner nog grotere psychische schade toebracht dan de onderduik-periode en dat in '49 (de OPK-commissie werd toen opgeheven) tot ergernis van zeer velen bleek dat twee Joodse meisjes, Rebecca Meljado en Anneke Beekman, die wees waren geworden en omtrent wie de commissie geadviseerd en de kantonnier bepaald had dat zij in een uitgesproken Joods milieu moesten worden opgenomen, door hun katholieke verzorgsters ondergebracht waren op een plaats die zij geheim wensten te houden. In '53 werd bekend dat beide meisjes naar een klooster in België waren gevoerd – Rebecca Meljado werd er toen ontdekt, maar Anneke Beekman, op het laatste moment uit het klooster weggevoerd, kwam pas in '61 weer te voorschijn.

Deze groep nu van de Joodse oorlogswezen is de enige van de geschonden groepen die object is geworden van een diepgaand systematisch psychologisch onderzoek, nl. door dr. H. A. Keilson die wij reeds noemden. Dat onderzoek, in '78 gepubliceerd¹, had betrekking op tweehonderdvier wezen, van welke honderdeen-en-vijftig in Nederland en drie-en-vijftig in Israël woonden, en van die tweehonderdvier waren vier-en-veertig (bijna uitsluitend oudere kinderen) in een concentratiekamp geweest (Theresienstadt of Bergen-Belsen) en hadden honderdzes-tig de onderduik doorstaan. Keilson deelde de onderzochte wezen in zes groepen in, onderscheiden naar de leeftijd waarop zij van hun moeder gescheiden waren; hij toonde aan dat van die tweehonderdvier wezen (van wie zeventien ten tijde van zijn onderzoek in een psychiatrische

¹ H. A. Keilson: *Sequentielle Traumatisierung bei Kindern. Deskriptiv-klinische und quantifizierend-statistische follow-up-Untersuchung zum Schicksal der jüdischen Kriegswaisen in den Niederlanden* (1978).